

Jaunā Kārtība

#215

3 / 2025 (136)

Alfred Kotz

Komanda un paklausība Vārdi Hitlera kareivjiem

1. daļa

Priekšvārds 1st - 13th izdevumam (sākotnēji publicēts 1934. gadā)

Pirmā pasaules kara laikā, kad plosījās tērauda vētra, bija arī labā puse. Tur, kur plīvoja čaulas, nebija neviena, kas pilnībā nepiederētu mums. Kam bija vēlme un iespēja izvairīties no pienākuma pildīšanas, jo viņš bija glēvs, tā vairs nebija mūsu vidū.

Biedri, es zinu jūsu ilgas, lai viss virzītos uz priekšu. Jūs nevēlaties, lai mūsu rindās ietu kāds, kas falsificē mūsu kopienu. Jūs ilgojaties pēc tā, kas mums kādreiz bija pulkā: gabaliņa māju, gabaliņa dzimtenes. Jūs ilgojaties pēc tāda paša tipa rotas komandiera kā priekšnieks. Un jūs baidāties, ka kaut kas ļoti klusi un nemanāmi varētu iespraukties, kaut kas, kas neatbilst mūsu būtībai; jūs baidāties, ka kādu dienu tas

varētu tur būt un to nevarēs noslaucīt. Jūs uztraucaties, ka mēs varētu neizturēt to, kas mums ir bijis, kad klājas grūti. Jūs uztraucaties, ka mēs varētu neizturēt to, ko ar lielām pūlēm panācām zem Hitlera uzvaras karoga.

Sarkano plūdu atkāpšanās laikam bija arī labā puse. Mēs visi zinājām, ko viens par otru domāt. Arī šeit nebija neviena, kas mums pilnībā nepiederētu.

Patiesībā cik ilgs laiks ir pagājis, kopš mēs piecas stundas stāvējām vienā vietā lielajā Tennishalle sanāksmju zālē, lai redzētu mūsu Fīreru, kurš gāja no cilvēka pie cilvēka un skatījās katram acīs? Tie, kas bija pie varas, bija piespieduši biedrus novilkt zābakus, jo viņi apdraudēja valsti. Bet biedri nepadevās. Viņi stāvēja basām kājām, lai gan bija ziema. Mums bija jāslēpj savas zilās cepures, jo tās tika uzskatītas par "formas tērpu" un aizliegtas. Ārā bija policija, policijas masas. Iekšpusē bija milzīgas, cieši saspiestas klusu, uzticīgu vīru kolonnas. Bads ne vienu vien vīru nogāza uz ceļiem, bet viņš neaizgāja, ja vien mediķi viņu neiznesa. Visas sirdis tur pukstēja kā viena. Nebija nekādu "ja un bet".

Ko tad mums teica Ādolfs Hitlers? "Mani biedri, vienu es zinu droši: starp jums nav neviena glāva!" Tās bija svētīgas stundas, neraugoties uz neērtībām. Mēs zinājām, ka visi, kas tur stāvēja, bija kopā gan dzīvē, gan nāvē.

Biedri, tagad jūs esat piepildīti ar cerību, ka tas tā arī paliks. Tā tam ir jābūt un tā arī būs, ja mēs būsim kopā frontes garā. Mums vienkārši jā rūpējas kopā, katram savā vietā.

Cilvēks priekšgalā nebaidījās ne tik daudz no nāves, cik no dzīves viltus: izlikšanās, nekaunības, iedomības un augstprātības. Karavīrs, kurš atkāpjas malā pēc tam, kad ir paveicis savu daļu, pārāk viegli slēpj lieliniekā, tiklīdz briesmas ir pārgājušas. 1918. gadā mēs joprojām sēdējām bunkuros. Nead-ekvātums no aizmugures atnesa to, kas bija kļuvis nenovēršams. Tas viss vēl joprojām ir mūsu kaulos. Mēs uzreiz sajūtam vecās bailes un veco neuzticību, tiklīdz kļūst redzams kaut kas ne īsts.

Taču starp šiem laikiem ir milzīga atšķirība.

1918. gada novembris: Mēs stāvējām priekšā partiju un korupcijas indīgajam ziedam. Tā sākās valsts, tautas un nācijas sabrukums. Un - trūka līdera.

1933. gada janvāris: Mēs piedzīvojām partijas sistēmas beigu sākumu. Korupcija un peļņas gūšana pēkšņi beidzās. Valsts radīja stabilu pamatu tautas un nācijas reformai. Labākā atšķirību zīme starp bēdu gadiem un jauno uzplaukumu ir mūsu Fīrers.

Mēs pārliecināties, ka fronte ir laba, jo mēs paši zinām, kas mēs esam un kas notiek, un vadība ir laba. Ja starp šiem poliem ir kaut kas tāds, ko nepieciešams labot, tad Fīrers to apgūs, tāpat kā viņš apguva šķelšanos un slinkumu. Lielākais uzdevums ir izpildīts. Mēs joprojām skatāmies uz Ādolfu Hitleru ar pilnīgu

pārlicību, vienmēr un visur gatavi ar pilnu atdevi palīdzēt pabeigt viņa milzīgo darbu un atkal un atkal ar savu dzīvību nodrošināt un aizstāvēt šo darbu.

Šis fakts paliek nemainīgs. Tagad noskaidrosim, kas jādara, lai galīgā uzvara nebūtu nevajadzīgi dārga. Mēs ātri sapratīsim viens otru, kad es vienkārši aprakstīšu Fīrera dabu - lietas, ko jūs jau tik bieži esat paši sajutuši un domājuši. Tas, ko es stāstu, ir acīmredzamas patiesības, bet tomēr ne visi tās zina.

Priekšvārds 14th izdevumam

"Leadership and Following" netika rakstīta ar nolūku būt kaut kam jaunam. Nopietns darbs jau bija sagatavojis augsni. Pirmajā melnrakstā bija atspoguļotas manas dienesta nozares zemessargu apmācības nodarbības. Mūsu "revolucionārā darbība" patiesībā nebija nekas cits kā pierādījums pārākumam pār ienaidnieku: tīrāki, drosmīgāki un stiprāki savā ticībā Vācijai, Ādolfam Hitleram un viņa misijai. Ceļā mums daudz kas bija grūti un neizsakāmi grūti, bet viss, kas mums bija grūti, vienmēr kļuva vieglāks, kad mēs skatījāmies uz Fīreru. Viņš vienmēr un visur bija un palika mums nepārspējams piemērs. Tas, ko mēs pārdzīvojām, nebija nekas salīdzinājumā ar to nastu, ko šis vīrs bija pārvarējis. Ikviens, kurš stāvēja viņa pusē, kurš ar mums dalījās upurēšanā un briesmās, bija biedrs uz mūžu un nāvi: viņš bija Hitlera karavīrs.

Fīrera spēks atkal un atkal ieguva jaunus sekotājus - gan no ienaidnieka, gan no tiem, kam bija vienalga. Hitlera karavīru skaits auga un auga, līdz beidzot saule uzlēca dienā, kad ne tikai mūsu nelielais vāciešu pulciņš bija Hitlera karavīri, bet visa vācu tauta.

Tomēr "Vadībai un sekošanai" nav jāmaina nosaukums šī iemesla dēļ. Šis darbs joprojām ir paredzēts Hitlera karavīriem. Jo mēs visi esam karavīri, darba vai ieroču karavīri. Šodien neviens krietns vācietis nav izņēmums. Mēs visi gribam būt kareivīgi cilvēki, taisni kā kareivji, patiesi un skaidri, godīgi un bruņnieciski, smagi, ja nepieciešams, uzmanīgi un biedri savā starpā un līdz nāvei uzticīgi Vācijai.

Pašreizējie panākumi nav nejaušība. Tie rodas tikai un vienīgi no rakstura vērtībām, centības un pašai izliecības. Šo vērtību veidošana ir izglītības mērķis. Visa kopuma sasniegtie panākumi ir arī dalībnieku panākumi. Tāpēc locekļu pienākums ir pakļauties šai izglītībai.

"Līderības un sekošanas" piemēri gandrīz vienmēr norāda uz karavīru pasauli, jo pienākums un pašizliecība tur ir visaugstākā prasība. Tie, protams, attiecas arī uz visiem pārējiem vāciešiem - gan rūpnīcas vadītāju, gan strādnieku, gan

zinātnieku, gan studentu, gan skolotāju un skolēnu, gan māti un bērnu. Viens ir skaidrs: lai ko mēs darītu, tas vienmēr ir tikai vājš paldies tiem cilvēkiem, kuri asiņoja un atdeva visu par mums.

Kad cīņas laikā pēc biedru lūguma es uzrakstīju šīs instrukcijas īsu uzmetumu, es apzināti neuzrakstīju visu, ko biju teicis, lai lasītājam būtu vieta tālāk attīstīt galvenās idejas. Šajā jaunajā izdevumā esmu apzināti aizpildījis dažas no šīm nepilnībām, jo "Vadībai un sekošanai" tagad ir daudz plašāks uzdevums un tā vairs nav tikai klases pamācība, drīzāk to ļoti bieži vienkārši lasa. Tas nav domāts, lai uzbruktu vecajam paradumam lasīt skaļi, jo runāts vārds ir pārāks par lasītu vārdu. Arī pašreizējā formā ir pietiekami daudz vietas individuālam pasniegšanas stilam. Galvenie punkti paliek nemainīgi; tie piedāvā pietiekami daudz materiāla ikvienam, kas to meklē.

Tagadnes aina ir kā mozaīka, kuras spilgtā spodrība nenoliedz tumšas krāsas akmentiņus. Tie mums atgādina par to, kas vēl darāms. Pagātne nes varena, varonīga laika zīmogu. Mūsu uzdevums ir pierādīt, ka esam tā cienīgi; mūsu pienākums ir izmantot visus savus spēkus, lai apmierinātu nākotnes vajadzības.

Svarīgs ir visaugstākās kvalitātes ierocis; vēl svarīgāk ir tas, lai ar ieroci darbotos vislabākais cilvēks; tomēr vissvarīgākā ir neiznīcināmā tautas vienotība, kuras dēļ ir ne tikai labākie karavīri, bet arī labākie strādnieki, kas stāv aiz karavīriem.

Augstākajam cilvēkam pieder augstākais uz zemes: vadīt un valdīt. Labākajam vienmēr ir jāvada. Ir slikti, ja ir citādi; to mēs zinām no rūgtās pieredzes. Katram ir jāizmanto savas labākās vērtības fīrera gribas īstenošanai. Taču šīs vērtības nevienam no mums nenokrīt no debesīm. Tās ir jāpanāk un jānopelna. Mēs neesam supercilvēki. Ja mēs gribam būt labākie - un mums tas ir jādara no pateicības tiem, kas palikuši ienaidnieka zemē, - tad mums ar prieku jāpieņem pūles, ko prasa izglītība, apmācība un tālākizglītība, lai tad, kad mums ir jāvada, mēs vadītu pareizi, un lai mēs droši sekotu, kad mēs piederam pie sek-ojošiem.

Pareiza vadība un pareiza sekošana ir ieguvuši mūžīgu pieminekli: dzīvā un mirušā varonīgā slava.

Vācija

Mūs vienmēr interesē Vācija. Tas ir jānostiprina un jāatkārto un jāatkārto. Pretējā gadījumā mēs riskējam - personīgo rūpju spiediena ietekmē - pievērst mazāk uzmanības lielajai idejai vai pat aizmirst, ka indivīds ir daļa no veselu-

ma, ka viņa dzīve kļūst par dzīvi tikai tad, kad tā kļūst par daļu no augstāka veida un valodas, jūtu un domu, tautas pagātnes, tagadnes un nākotnes kopuma.

Pieredze, kas sākotnēji šķita ļoti nenoziēmīga, mani joprojām nodarbina. Pirms daudziem gadiem es ar savu zēnu devos svētdienas ekskursijā. Īsais brauciens ar vilcienu uz mazo puisēnu atstāja tik dziļu iespaidu, ka viņš Tēgelē man jautāja: "Vai mēs vēl esam Vācijā?" Sākumā mēs par to smējāmies. Bet tad man ienāca prātā, ka bērns nav pelnījis, lai par viņu smīknotu šī jautājuma dēļ. Gluži otrādi! Viņš bija sācis veidot priekšstatu par Vāciju. Esmu saticis tautas biedrus, kuri nekad mūžā nav izbraukuši no sava ciemata. Daudzi no mūsu lielpilsētu bērniem ir tādi paši. Pat daudzi no mums, kas cīnījās par Lielo Vāciju, ir palikuši diezgan provinciāli.

Ir grūti atbrīvoties no provinces saitēm. Katrs sākotnēji uz pasauli raugās no perspektīvas, ko veido izcelsme, sociālie apstākļi, intelektuālais līmenis un nodarbošanās. Laikraksti un radio noteikti ir palīdzējuši radīt pārmaiņas, taču mūsu priekšstatus par Vāciju atkal un atkal neizbēgami izkropļo lokālpatriotisms, ja ne neuzticība un greizsirdība.

Pozitīvos rezultātus vēl nevar izmērīt ar to, ka tagad vāciešiem rāda Vāciju, ka vācu strādnieki, kuru algas nekad agrāk neļāva ceļot, tagad var redzēt, kā vācieši dzīvo citās provincēs. Tas nav tikai spēks caur prieku, drīzāk arī viņu spēks caur atziņu, ka mūsu ciems, mūsu pilsēta vien nav Vācija, ka mums ir tēvzeme, liela un krāšņi skaista, un ka mēs esam vienas, stipras, darbīgas un mērķtiecīgas tautas dēli un meitas.

Lielie mūsdienu notikumi pilnībā parādīja vācu vīriešiem, kuri kā karavīri stāv uz vēsturisko pārvērtību krustcelēs, dzimtenes būtību un raksturu. Pat tālumā viņi var veikt neskaitāmus salīdzinājumus. Viņi atklās, ka šī zeme ir skaista. Vai arī to, ka daba kādu reģionu svētījusi vēl vairāk, jo tur katru gadu ir divas ražas, un viņi redzēs, ka katrs cilvēks mīl savu dzimteni un uzskata to par skaistu, pat ja tā ir kādreiz tik neauglīga.

Tikai šī doma, dzimtenes mīlestība, jau parāda pareizo perspektīvu. Vācu karavīrs mācās ne tikai no grāmatām. Viņš pats savām acīm redz pieminekļus, kas liecina par veselu tautu uzplaukumu un norietu. Viņš iepazīst lepnos, nevainojami tīros ziemeļu iedzīvotājus un citās zemēs redz, ka lielām tautām nav ne spēka, ne gribas izklūst no nabadzības.

Dzīvā rasu, kultūras un sociālā vēsture pastāvīgi ieskauj karavīru svešās valstīs. Viņš zina, ka viņam ir loma milzīgā pārveidē, kas pasaules vēsturē vēl nav pieredzēta. Taču viņa domas vienmēr atgriežas Vācijā, ar kuru salīdzinājumā viņš pamatoti lepojas. Tagad viņam ir viegli pieņemt cēlo un tīro. Un viņš zina, ka vērtīgais ne tikai jāsaglabā, bet ka dziļākā dzīves jēga slēpjas

nebeidzamā cīņā par labāku, skaistākā meklējumos, cēlākā piepildījumā.

Viņš zina, cik ļoti nepieciešamas ir šādas pārdomas par Vāciju. To uzreiz redzam, kad jautājam kādam no saviem sekotājiem, kurš strādā Vācijai dzimtenē, kādas domas viņam ir par Vācijas jēdzienu. Pamēģiniet! Palīdziet savam līdzgaitniekam, ar jauniem formulējumiem ieskicējot atbildes uz jūsu jautājumiem. Bieži vien tas var būt tikai mājiens. Taču arī tas sniedz pietiekami daudz materiāla pārdomām un izglītošanai. Jums nebūs laika padziļinātai prezentācijai.

Taču jūsu iedrošinājums sniedz vērtīgu rezultātu, jo ved jūsu biedru pie avotiem, kurus viņš pārāk viegli ignorē, jo tie ir pārāk tuvu viņa ceļam.

Piemēri

Jautājums: Vai Vācija ir tas, kas parādīts kartē ar krāsainu malu?

Atbilde: Vai jūs pārstājat uzskatīt Zāru par Vācijas daļu, kad kartē redzamās robežas atšķirās no pašreizējām? Vai bija citādi ar Austriju, Sudetu zemi un Dancigu?

Jautājums: Vai ainavas, pilsētas, ciemi, upes, tilti, pieminekļi un viss pārējais, kas ir redzams šajās robežās, ir Vācija?

Atbilde: Vai vācu kuģi nekuģo ārzemju jūrās? Vai tehnoloģijas sasniegumi visā pasaulē nesludina vācu spējas, vācu garu un vācu strādīgumu?

Jautājums: Vai vācu dzimtas un vācu valodas cilvēki Vācijas robežās ir vācieši?

Atbilde: Vai mūsu tautieši, kas dzīvo starp svešām tautām, nepieder mums, Vācijai?

Jautājums: Jautājums: Un, ja mēs tagad paņemam kopā visu, kas mums pieder, un vācu tautu, lai kur tā arī dzīvotu, vai tas viss kopā ir Vācija?

Atbilde: Vai Vācijai nepieder tas, kas ir vācu izcelsmes, tas, kas reiz bija, viss, kas rodas Vācijā un ap Vāciju nepārtrauktā cīņā, par ko vēsture tik daudz ziņo, kas brīdina un uzliek pienākumu?

Jautājums: Vai Vācija ir mūsdienu vācu tauta, tauta, kas šodien dzīvo un strādā?

Atbilde: No kurienes mēs nākam? Vai mēs vispār eksistētu bez tiem, kas bija pirms mums? Un kas mēs būtu, ja mūsu senči nebūtu rūpējušies, cīnījušies un cerējuši ne tikai par sevi, bet arī par mums? Kurš vairāk darīja Vācijas labā: tagadējie radītāji vai tie, kas strādāja pirms mums?

Jautājums: Vai tas viss ir Vācija? Pagātne un tagadne?

Atbilde: Vai mēs sevī nenesam jaunas Atmosdas sēklas? Vai jaunā dzīvība nepiepildās caur mums? Vai mēs neesam nākamās paaudzes tēvi, vecāki? Vai tai nepieder mūsu mīlestība un uzticība, mūsu rūpes un pienākums? Kurš varētu vēlēties kaut ko sliktu saviem bērniem?

Daudzas lietas Vācijā tiks no jauna veidotas, izveidotas un radītas no jauna. Vai arī nākotnes darbi nepieder Vācijai?

Kā līderis uzdodiet saviem sekotājiem šādus jautājumus! Atbildot uz šiem jautājumiem, viņš jutīs, kā pieaug mīlestība pret tiem, kas nāks pēc viņa. Šī mīlestība viņam parādīs viņa pienākumu pret tiem, kas vēl nav pat dzimuši. Un viņam būs vieglāk apzināties, ko viņš ir parādā tiem, kuri tagad dzīvo, dzīvo un cieš viņam līdzās. Viņa dzīvē izšķiroša nozīme būs tam, lai noskaidrotu, ka viņa bērni un viņu bērni kādu dienu būs tas, kas viņš tagad ir, ka viņi kādu dienu novāks to, ko viņš tagad sēj, gluži tāpat kā mēs tagad maksājam par to, kas pirms mums tika atstāts novārtā un kā mēs varam baudīt to, ko mūsu tēvi un vectēvi radīja.

Vācija ir summa no tā, kas bija vācu un kas būs vācu. Mēs atrodamies pa vidu. Mēs dzīvojam savu dzīvi tikai tad, ja izjūtam cieņu un pateicību pret cilvēkiem, kas devās kapos pirms mums, un pret darbiem, ko viņi atstāja mūsu cienīgās rokās, un ja apzināmies lielo atbildību, kas gulstas uz mums attiecībā pret nākamajiem vācu cilvēkiem un lietām.

Kurš no mums vēlētos, lai mūsu pēcnācēji mūs nolādētu?

Vācija un vācu tauta ir kā spēcīga vētra, kas nāk no pirmatnējās pagātnes un turpinās mūžībā.

Tauta ir nepārtraukta kolonna, kas dodas uz turieni un pēc tam šķērso tiltu, kas savieno pagātni un nākotni. Pat ja redzami ir tikai tie, kas stāv un iet pa šo tiltu, pat ja tikai viņi domā, jūt, cenšas un rada, tomēr tikai tagadnes vācieši nav nācija. Tai pieder arī tie, kas pazuduši milzīgajā tālumā otrā pusē, kā arī tie, kas nāk no tāluma un kādu dienu kāps uz tagadnes tilta.

Šīs upes, šīs gājiena kolonnas gaita un spēks ir atkarīgs no diviem lieliem faktoriem: no asinīm un augsnes. Viens vai otrs var izžūt, ja viens ir auglīgāks par otru. Tās ir atkarīgas no vadības un sekošanas, jo tikai savstarpējā enerģija var pārvarēt briesmas, ka augsne nav tik auglīga kā asinis vai ka asinis nepaliek tīras, ka tās izžūst un svešas asinis kļūst par saimnieci pār augsni. Tikai pareiza vadība dod upei stingru gultni un līdz ar to neuzvaramu spēku nodrošināt tās dzīves telpu, spēku, kas citādi ar nāvējošu pārliecību bezjēdzīgi saruktu tūkstošiem sīku strautu.

NSDAP/AO ir lielākais nacionālsociālistu propagandas materiālu piegādātājs pasaulē. Tā izdod simtiem grāmatu un periodisko izdevumu desmitiem valodu. Tā arī uztur simtiem tīmekļa vietņu.

Abonēšanas veidlapa

() Šī žurnāla abonēšana nākamajiem divpadsmit numuriem. 30,00 eiro vai 30,00 ASV dolāru. [Lūdzu, norādiet, kuras valodas izdevumu vēlaties!]

() Ziedojums - JŪSU atbalsts padara mūsu darbu iespējamu!

Name _____

Street _____

Pilsēta _____ Pasta indekss _____

Land _____

(pēc izvēles) E-pasta adrese / tālrunis _____

Čeki maksājami: NSDAP/AO

Nosūtiet uz adresi: NSDAP/AO - PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - ASV (vai arī nenorādiet "NSDAP/AO").